

N:o 4/1941.

LAGUTSKOTTETS betänkande N:o 4/1941 med anledning av vicetalmannen Herman Mattssons m.fl:s petition N:o 13/1941 om uppdrag åt landskapsnämnden att överväga sådana ändringar av kommunallagarna för landskommunerna i landskapet Åland och Mariehamns stad, att personer, som åtnjuta naturaförmåner och av vilkas lön innehållande skall ske enligt lagen om folkpensionering, icke måtte drabbas av oskäligen beskattning jämförda med andra skattskyldiga.

Med anledning av förenämnda petition, varöver landstinget ingebärt lagutskottets utlåtande, får utskottet värdsammast framhålla följande:

Petitionärerna synas utgå ifrån, att de kommunala taxeringsnämnderna vid kommunalbeskattningen äro eller åtminstone skola känna sig bundna av de värden, som socialministeriet åsatt de i lagen om folkpensionering avsedda naturaförmånerna, för vilka i avseende å premiebetaling till folkpensionsanstalten löneinnehållande skall ske. Detta kan emellertid icke vara fallet, ty utan avseende å de värden, socialministeriet bestämmer för dessa naturaförmåner, måste den kommunala taxeringsnämndens rätt och skyldighet att uppskatta värdet av naturaförmånerna på var och en ort högre eller lägre än socialministeriet vara obeskuren. Där missförhållanden kunna uppträda, ifall socialministeriets värdering följes, måste dessa sålunda enligt utskottets mening tillrättaläggas genom lagtillämpning och icke genom lagstiftning, ty i lagstiftningsväg kan åter socialministeriets fria prövningsrätt icke av landstinget beskäras.

Nu fullgöres ju deklarationsskyldigheten på landet, särskilt av skattebetalare, varom här närmast är fråga, sålunda att vederbörande till taxeringsnämnden inlämnar endast sina löneinnehållningsbevis, av vilka icke framgår huru stor del av det i beviset angivna inkomstbeloppet hänförs sig till kontant lön och huru stor del till naturaförmåner. I sådant fall synes taxeringsnämnden, särskilt om den saknar närmare kännedom om den skattskyldiges personliga förhållanden och inkomsternas verkliga karaktär, icke gärna kunna göra annat än påföra deklaranten skatt för det belopp, som innehållningsbevisen utvisar d.v.s. enligt deklarationen. Men icke heller detta kan enligt utskottets uppfattning avhjälpas genom lagstiftning, utan synes deklaranten, ifall han ej själv förstår att begagna sig av förmånen att deklarera och att i deklarationen specificera kontant lön och naturaförmåner böra uppmanas

därtill. Genom lag synes han icke kunna förmås att tillvarataga sina intressen.

Utskottet, som väl medgiver, att det i petitionen framhållna förhållandet kan föranleda orättvisor, ifall taxeringsnämnderna icke inse sin rättighet och skyldighet att självständigt, oberoende av Socialministeriet verkställa uppskattningen ifråga, ser sålunda för sin del ingen möjlighet att genom landskapslagstiftning undvika desamma. Men då frågan endast kan tänkas vinnas på ytterligare utredning, får utskottet vördsammast föreslå,

att landstinget med bifall till petitionärernas anhållan ville besluta att inbegära landskapsnämndens utlåtande och förslag i saken.

Mariehamn den 21 februari 1941.

På lagutskottets vägnar:

T. Brenning

C. Holmberg

Närvarande i utskottet: Tor Brenning, Johannes Holmberg, Herman Mattsson, Jonatan Sjöblom samt suppleanten Arthur Larson.